

Regeling van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van , , tot wijziging van de Vakantieregeling WW en IOW in verband met het betrekken van de maximale uitkeringsduur bij de berekening van het aantal vakantiedagen

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,

Gelet op artikel 19, negende lid, onderdeel b, van de Werkloosheidswet en artikel 6, zesde lid, van de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen;

Besluit:

Artikel I

De Vakantieregeling WW en IOW wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 2 komt te luiden:

Artikel 2. Berekening aantal vakantiedagen

1. Het aantal vakantiedagen dat een werknemer of uitkeringsgerechtigde gedurende een kalenderjaar met behoud van zijn recht op uitkering op grond van de Werkloosheidswet, dan wel de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen kan genieten, wordt berekend met de formule $(A/52) * V$, waarbij:

A staat voor het aantal kalenderweken waarin recht op uitkering bestaat, in de periode vanaf 1 januari van het betreffende kalenderjaar, dan wel de eerste dag van werkloosheid, tot de dag waarop het recht op de uitkering op grond van de Werkloosheidswet of de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen in dat jaar ten laatste eindigt, of, indien het recht op de uitkering niet ten laatste in dat kalenderjaar eindigt, tot en met 31 december van dat kalenderjaar;

V staat voor het maximale aantal vakantiedagen, bedoeld in het tweede lid.

2. Het maximale aantal vakantiedagen bedraagt:

a. 20 dagen; of

b. 65 dagen, indien het een werknemer, dan wel de IOW-gerechtigde, bedoeld in artikel 7 van de Regeling vrijstelling verplichtingen socialezekerheidswetten, betreft.

3. Het ingevolge het eerste en tweede lid berekende aantal vakantiedagen wordt verminderd met het aantal dagen waarop in dat kalenderjaar reeds vakantie is

genoten met behoud van uitkering, met uitzondering van vakantiedagen die tevens nationale of algemeen erkende christelijke feestdagen zijn.

B

Artikel 3 komt te luiden:

Artikel 3. Berekening vakantiedagen bij herleving uitkering en bij meerdere uitkeringsrechten

1. Indien het recht op een uitkering dat eerder is geëindigd, in een kalenderjaar herleeft op grond van artikel 21 van de Werkloosheidswet of artikel 8 van de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen, wordt het aantal vakantiedagen opnieuw berekend en staat variabele A, bedoeld in artikel 2, eerste lid, in afwijking van dat lid, voor het aantal kalenderweken waarin in het betreffende kalenderjaar recht op uitkering bestaat.
2. Indien na het ontstaan van een recht op uitkering een nieuw recht op uitkering op grond van de Werkloosheidswet, dan wel de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen, ontstaat, dat tegelijkertijd bestaat met het recht op uitkering dat eerder is ontstaan, wordt het aantal vakantiedagen opnieuw berekend en staat variabele A, bedoeld in artikel 2, eerste lid, in afwijking van dat lid voor het aantal kalenderweken waarin aanvullend recht op uitkering bestaat ten opzichte van het eerdere recht op uitkering.

Artikel II

De regeling treedt in werking met ingang van 1 januari 2022.

Deze regeling zal met de toelichting in de Staatscourant worden geplaatst.

Den Haag,
de Minister van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,

W. Koolmees

TOELICHTING

ALGEMEEN

Inleiding

In beginsel heeft een werkloze werknemer die een uitkering krachtens de Werkloosheidswet (WW) ontvangt, geen recht op een WW-uitkering gedurende een periode dat hij vakantie geniet. Dit volgt uit artikel 19, eerste lid, aanhef en onder k, van de WW. De werkloze werknemer is gedurende de periode dat hij vakantie geniet, en eventueel buiten Nederland verblijft, immers niet beschikbaar voor arbeid, waardoor hij niet voldoet aan één van de voorwaarden voor het recht op een WW-uitkering ex artikel 16 van de WW. Voor een uitkeringsgerechtigde die een uitkering op grond van de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen (IOW) ontvangt geldt hetzelfde principe. Uit artikel 6, eerste lid onder e, volgt dat geen recht op een IOW-uitkering bestaat tijdens het genieten van vakantie.

Op dit uitgangspunt bestaan echter uitzonderingen, waardoor werkloze werknemers die een WW-uitkering ontvangen en uitkeringsgerechtigden die IOW-uitkering ontvangen desalniettemin een aantal dagen per jaar vakantie met behoud van uitkering toekomt.

Dit is neergelegd in de Vakantieregeling WW en IOW, die is gebaseerd op artikel 19, negende lid, van de WW en artikel 6, zesde lid, van de IOW (hierna: de regeling).

Doel van de wijziging

De regeling zoals deze luidde voorafgaand aan deze wijziging hield in de berekening van het maximaal aantal vakantiedagen in een kalenderjaar dat aan een uitkeringsgerechtigde wordt toegekend, geen rekening met de resterende duur in dat kalenderjaar van het WW-recht of IOW-recht, na aanvang daarvan. Dit feit kan ertoe leiden dat de verhouding tussen het aantal vakantiedagen en de duur van het WW-recht of IOW-recht in een kalenderjaar niet in redelijke verhouding tot elkaar staat. Dat wordt onwenselijk geacht.

Op basis van de regeling kon het voorkomen dat iemand die aan het begin van een kalenderjaar alleen recht heeft op een WW-uitkering van 3 maanden evenveel vakantiedagen heeft als iemand die gedurende het hele kalenderjaar een WW-uitkering heeft.

Voormalige Vakantieregeling WW en IOW

Conform artikel 2 van de regeling kon een WW- of een IOW-gerechtigde per kalenderjaar gedurende maximaal twintig dagen vakantie genieten met behoud van recht op WW-uitkering. Ten aanzien van personen die op de eerste dag van werkloosheid de leeftijd hebben bereikt waarop zij binnen een jaar de pensioengerechtigde leeftijd bereiken, gold dat zij recht hebben op maximaal 65 dagen vakantie per jaar met behoud van recht op een WW- of een IOW-uitkering. Tijdens de periode dat de werkloze werknemer met behoud van recht op een WW-uitkering of een uitkeringsgerechtigde met behoud van het recht op een IOW-uitkering vakantie geniet en eventueel/mogelijk buiten Nederland verblijft, bestond geen verplichting arbeid te verkrijgen en te aanvaarden. Dit blijft overigens ongewijzigd.

In artikel 3 van de regeling was vastgelegd dat op het hierboven genoemde aantal vakantiedagen per kalenderjaar een aantal dagen in mindering wordt gebracht. Dit gelet op het feit dat een werkloze werknemer of IOW-gerechtigde reeds eerder

vakantie kan hebben genoten, dan wel dat een IOW-uitkeringsgerechtigde tijdens de duur van de WW-uitkering reeds vakantie kan hebben genoten. Om die reden werd op het standaard aantal vakantiedagen allereerst vijfmaal het aantal kalenderweken voor de eerste werkloosheidsdag in het kalenderjaar, gedeeld door 13, in mindering gebracht. Kalenderweken moet in dit geval begrepen worden als weken die lopen van maandag tot en met zondag zoals in de WW is geregeld. Het aantal vakantiedagen dat een werkloze werknemer kon genieten met behoud van de WW-uitkering was daarmee afhankelijk van de eerste werkloosheidsdag. Voor een IOW-uitkeringsgerechtigde gold dat het aantal vakantiedagen dat hij/zij kan genieten met behoud van de IOW-uitkering afhankelijk was van de eerste uitkeringsdag.

Voorbeeld 1: een 29-jarige werkloze werknemer heeft als eerste werkloosheidsdag 2 januari 2019. De werkloze werknemer in kwestie heeft recht op een WW-uitkering van drie maanden. Het aantal vakantiedagen waarop hij volgens de huidige regeling recht heeft is 20.

Voorbeeld 2: een 35-jarige werkloze werknemer heeft als eerste werkloosheidsdag 1 september 2019. De werkloze werknemer in kwestie heeft recht op een WW-uitkering van vier maanden. Het aantal vakantiedagen waarop hij op grond van de huidige regeling recht heeft is afgerond $(20 \text{ dagen} - (5 \times 32 / 13))$ 8 dagen.

Voorbeeld 3: een 40-jarige werkloze werknemer heeft als eerste werkloosheidsdag 1 augustus 2019 en de uitkering eindigt op 1 mei 2020. In 2019 bedraagt dan het aantal vakantiedagen conform de huidige regeling (afgerond) 9 dagen $(20 \text{ dagen} - (5 \times 28 / 13))$. In 2020 heeft hij recht op 20 vakantiedagen.

Gelijke voorbeelden zijn te geven ten aanzien van IOW-uitkeringsgerechtigden. Het principe van de hierna voorgestelde wijziging is van toepassing op alle personen genoemd in artikel 2 van de gewijzigde regeling.

Wijziging

Zoals hiervoor is toegelicht, voorziet de wijziging van de regeling in het wegnemen van mogelijk onevenredige berekeningen van het maximaal aantal vakantiedagen in een kalenderjaar.

Het aantal vakantiedagen dat een werkloze werknemer in een kalenderjaar kan genieten met behoud van WW-uitkering was, zoals hiervoor beschreven, afhankelijk van de eerste werkloosheidsdag. Artikel 3, eerste lid, onder a van de regeling voorzag wel in het naar rato toekennen van het maximaal aantal vakantiedagen bij het moment van aanvang van de WW-uitkering, maar hield vervolgens geen rekening met de door UWV op basis van de wet vastgestelde duur van het recht op WW-uitkering in dat kalenderjaar. In bepaalde situaties kon dit leiden tot een aantal vakantiedagen dat niet in redelijke verhouding staat tot de duur van de WW-uitkering in een kalenderjaar.

Zo kon het voorkomen dat iemand die (bijvoorbeeld) de eerste maanden van een kalenderjaar een WW-uitkering krijgt, recht heeft op meer vakantiedagen dan iemand wiens WW-uitkering op 1 september van een kalenderjaar aanvangt (zie rekenvoorbeelden 1 en 2), terwijl de (maximale) uitkeringsduur (nagenoeg) gelijk is. Ook was het mogelijk dat iemand die aan het begin van een kalenderjaar alleen recht heeft op een WW-uitkering van 3 maanden evenveel vakantiedagen heeft als iemand die gedurende het hele kalenderjaar een WW-uitkering heeft.

Het aantal vakantiedagen moet in redelijke verhouding tot de maximale duur van de uitkering staan en daarom wordt in de gewijzigde regeling niet alleen rekening gehouden met het feit dat een werkloze werknemer reeds vakantie kan hebben genoten, maar ook met de totale maximale duur van de uitkering van de werkloze werknemer in een kalenderjaar zoals UWV die op basis van de wet vaststelt bij aanvang van de uitkeringsperiode. Daartoe wordt geregeld dat het maximum aantal vakantiedagen in een kalenderjaar wordt vastgesteld naar rato van de uitkeringsduur in dat kalenderjaar. Voor de berekening van het aantal vakantiedagen op grond van deze bepaling wordt een rekenformule opgenomen in de regeling, die rekening houdt met het aantal kalenderweken in een kalenderjaar waarin recht op WW- of IOW-uitkering bestaat.

Binnen de grens van het maximaal aantal vakantiedagen waarop een werkloze werknemer (of uitkeringsgerechtigde) per kalenderjaar recht heeft (dus maximaal 20 of 65), is aldus aan het begin van een kalenderjaar bekend hoeveel vakantiedagen een werkloze werknemer op basis van de vastgestelde maximale uitkeringsduur maximaal kan genieten met behoud van uitkering. Uiteraard worden vakantiedagen (met uitzondering van nationale of christelijke feestdagen) die in de loop van het kalenderjaar zijn opgenomen hierop in mindering gebracht.

Voorbeeld 4: zelfde casus als in voorbeeld 1, een 29-jarige werkloze werknemer heeft als eerste werkloosheidsdag 2 januari 2019. De werkloze werknemer in kwestie heeft recht op een WW-uitkering van drie maanden. De betreffende werkloze werknemer heeft, gelet op zijn eerste werkloosheidsdag enerzijds en de maximale duur van zijn WW-uitkering anderzijds, nu recht op (afgerond) 5 vakantiedagen met behoud van WW-uitkering (dit volgt uit de in regeling opgenomen formule: $12/52$ kalenderweken x 20 vakantiedagen). Het aantal vakantiedagen onder de huidige regeling is bij deze berekening dus minder dan de uitkomst van rekenvoorbeeld 1, waarbij aan de werkloze werknemer met dezelfde leeftijd, dezelfde eerste werkloosheidsdag en dezelfde maximale duur aan WW-uitkering van drie maanden, 20 vakantiedagen toekomt.

Met de voorgestelde wijziging van artikel 2 en 3 van de regeling, wordt het aantal vakantiedagen dat met behoud van WW-uitkering in een kalenderjaar opgenomen mag worden met behoud van uitkering in een redelijke verhouding gebracht ten opzichte van de duur van de WW-uitkering in dat kalenderjaar. Aangezien bij aanvang van een WW-uitkering reeds vaststaat voor welke periode deze toegekend wordt, wordt het aantal vakantiedagen op basis daarvan berekend. Tevens heeft deze wijziging tot gevolg dat beter wordt aangesloten op het arbeidsrecht ex Titel 7 Boek 10 Burgerlijk Wetboek. Indien een werknemer bijvoorbeeld met ingang van 1 januari 2019 een arbeidsovereenkomst van zes maanden heeft bij een werkgever, heeft hij immers ook recht op vakantiedagen voor de duur van deze arbeidsovereenkomst.

Meerdere WW-rechten

Een werkloze werknemer kan meerdere rechten op een WW-uitkering tegelijkertijd naast elkaar hebben. Dit doet zich bijvoorbeeld voor als een werkloze werknemer meerdere banen naast elkaar heeft en in twee of meer banen op enig moment werkloos wordt. Elk dienstverband kent namelijk een verzekering voor de consequenties van eventuele werkloosheid, waardoor separate rechten op WW-uitkering kunnen ontstaan. Ook kan de situatie zich voordoen dat er meerdere WW-rechten uit één en dezelfde dienstbetrekking voortvloeien, omdat een werkloze werknemer op verschillende momenten een relevant arbeidsurenverlies lijdt (bijvoorbeeld op 1 maart 2021 eerst een arbeidsverlies van 8 uren (van 40 naar 32 uur) en vervolgens op 1 juni 2021

wederom een arbeidsurenverlies van 8 uur (van 32 uur naar 24 uur)). Het is uitdrukkelijk niet de bedoeling dat bij dergelijke samenloopsituaties het aantal vakantiedagen cumuleert en daardoor meer bedraagt dan het geval zou zijn geweest bij één (aaneengesloten) recht op WW-uitkering. Om die reden is in artikel 3 opgenomen dat in dergelijke gevallen geen cumulatie van vakantiedagen plaatsvindt.

Voorbeeld 5: een 53-jarige werkloze werknemer heeft als eerste werkloosheidsdag 1 januari 2021 en heeft recht op een WW-uitkering van zes maanden (tot 1 juli 2021). De betreffende werkloze werknemer heeft, gelet op zijn eerste werkloosheidsdag enerzijds en de maximale duur van zijn WW-uitkering anderzijds, recht op (afgerond) 10 vakantiedagen met behoud van WW-uitkering (dit volgt uit de in regeling opgenomen formule: $26/52$ kalenderweken x 20 vakantiedagen). Vervolgens ontstaat er met ingang van 1 april 2021 een tweede WW-recht voor deze werkloze werknemer van zes maanden (tot 1 oktober 2021). Er is daarmee sprake van een situatie waarin zich een samenloop van diverse WW-rechten voordoet. De werkloze werknemer heeft ten opzichte van dit tweede recht dat is ontstaan, recht op 5 vakantiedagen ($13/52 \times 20$ vakantiedagen), omdat ten aanzien van dit tweede recht uitsluitend de weken die aanvullend zijn aan het eerste recht worden meegerekend voor berekening van het aantal vakantiedagen. In totaal heeft de werkloze werknemer derhalve over de gehele periode waarin hij een WW-uitkering ontvangt (1 januari 2021 tot 1 oktober 2021) in totaal recht op 15 vakantiedagen (en dus geen 20 vakantiedagen).

Toepasselijkheid wijziging

Zoals hiervoor reeds aangegeven is deze wijziging van de regeling eveneens van toepassing op uitkeringsgerechtigden op grond van de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen.

Uitvoeringstoets UWV

PM

Internetconsultatie

PM

Administratieve lasten

PM

Financiële lasten

PM

ARTIKELSGEWIJS

Artikel I

Onderdeel A

Het opnieuw geformuleerde artikel 2 strekt ertoe te regelen hoe de aanpassing van het aantal vakantiedagen aan de maximale uitkeringsduur, bedoeld in artikel 2, wordt berekend. Het eerste lid geeft voor die berekening een formule, waarbij het maximale aantal dagen op grond van het tweede lid wordt vermenigvuldigd met het aantal weken waarin ten hoogste recht op uitkering bestaat, gedeeld door 52 (het aantal weken in een kalenderjaar).

Het oude eerste en tweede lid zijn samengevoegd tot het nieuwe tweede lid, waarin voor zowel werkloze werknemers op grond van de WW als uitkeringsgerechtigden op grond van de IOW het maximale aantal vakantiedagen per kalenderjaar wordt gesteld op 20 dagen. Doordat bij de berekening van het aantal vakantiedagen de maximale uitkeringsduur in een kalenderjaar van invloed is, wordt –anders dan voorheen– geregeld dat niet alleen rekening wordt gehouden met de periode in het kalenderjaar voorafgaand aan de eerste uitkeringsdag, maar ook met de periode in dat jaar na afloop van de maximale uitkeringsduur.

In het nieuwe tweede lid wordt voorts –evenals voorheen in het derde en vierde lid– geregeld dat voor werkloze werknemers en uitkeringsgerechtigden, bedoeld in artikel 7 van de Regeling vrijstelling verplichtingen socialezekerheidswetten in afwijking van het eerste lid een termijn van 65 dagen geldt.

Het derde lid regelt dat het aantal vakantiedagen wordt verminderd met de eventueel reeds eerder in het kalenderjaar genoten vakantiedagen (dit werd eerder in artikel 3 geregeld). Het is van belang om dit te regelen omdat –evenals voor deze wijziging– vakantiedagen die tevens nationale of christelijke feestdagen zijn, niet in mindering mogen worden gebracht. Daaraan is nog toegevoegd dat het bij de christelijke feestdagen moet gaan om algemeen erkende christelijke feestdagen. Daarmee wordt aangesloten bij de terminologie die wordt gehanteerd in artikel 19, zevende lid, van de WW.

Onderdeel B

Artikel 3, eerste en tweede lid, geeft enkele specifieke regels die gelden bij herleving van een uitkeringsrecht en bij het ontstaan van een nieuw uitkeringsrecht dat tegelijkertijd bestaat met een eerder ontstaan uitkeringsrecht. In die gevallen wordt het aantal vakantiedagen opnieuw berekend. Bij herleving van een recht op uitkering wordt factor A van de formule in artikel 2, eerste lid, opnieuw vastgesteld aan de hand van het aantal weken waarin na herleving in het betreffende kalenderjaar nog recht op uitkering bestaat. Na het ontstaan van een parallel recht op uitkering wordt factor A eveneens opnieuw berekend aan de hand van het aantal weken waarin aanvullend recht op uitkering bestaat in het kalenderjaar.

Artikel II

De inwerkingtreding van deze wijziging is per 1 januari 2022. Omdat de berekening van het aantal vakantiedagen per kalenderjaar gebeurt, is inwerkingtreding per die datum het meest aangewezen.

en Werkgelegenheid,

W. Koolmees

CONCEPT